

Bosna i Hercegovina

Босна и Херцеговина

Sud Bosne i Hercegovine

Суд Босне и Херцеговине

Predmet broj : S1 2 K 021575 20 Kž

Datum donošenja: 08.06.2020. godine

Datum pismenog otpravka: 15.06.2020. godine

Pred apelacionim vijećem u sastavu:

sudija dr. Dragomir Vukoje, predsjednik vijeća

sudija Amela Huskić, član vijeća

sudija Redžib Begić, član vijeća

PREDMET TUŽILAŠTVO BOSNE I HERCEGOVINE

protiv optuženih

DAMIRA NURKIĆA I SAVA DRAGIŠIĆA

DRUGOSTEPENA PRESUDA

Tužilac Tužilaštva Bosne i Hercegovine: Oleg Čavka

Branilac optuženog Damira Nurkića: advokat Dino Hodžić

Branilac optuženog Sava Dragišića: advokat Senad Dupovac

U IME BOSNE I HERCEGOVINE!

Sud Bosne i Hercegovine, u vijeću Apelacionog odjeljenja, sastavljenom od sudije dr. Dragomira Vukoja kao predsjednika vijeća, te sudija Amele Huskić i Redžiba Begića, kao članova vijeća, uz sudjelovanje pravnog savjetnika Mirele Karović, kao zapisničara, u krivičnom predmetu protiv optuženih Damira Nurkića i Sava Dragišića, zbog krivičnog djela Organizovani kriminal iz člana 250. stav 3. i 4. Krivičnog zakona Bosne i Hercegovine (KZ BiH), u vezi sa krivičnim djelom Neovlašteni promet opojnim drogama iz člana 195. stav 1. KZ BiH, odlučujući o žalbi Tužilaštva Bosne i Hercegovine, izjavljenoj protiv presude Suda Bosne i Hercegovine broj S1 2 K 021575 19 K od 19.03.2020. godine, nakon održane javne sjednice vijeća Apelacionog odjeljenja, u prisustvu tužioca Tužilaštva Bosne i Hercegovine Olega Čavke, optuženog Damira Nurkića i njegovog branioca advokata Dina Hodžića, te branioca optuženog Sava Dragišića, advokata Senada Dupovca, a u odsustvu uredno obaviještenog optuženog Sava Dragišića, dana 08.06.2020. godine donio je :

P R E S U D U

Odbija se, kao neosnovana, žalba Tužilaštva Bosne i Hercegovine, i **potvrđuje** presuda Suda Bosne i Hercegovine broj S1 2 K 021575 19 K od 19.03.2020. godine.

O b r a z l o ž e n j e

1. Prvostepenom presudom Suda Bosne i Hercegovine (u daljem tekstu: Sud BiH) broj S1 2 K 021575 19 K od 19.03.2020. godine, optuženi Damir Nurkić i Savo Dragišić, primjenom odredbi člana 284. stav 1. tačka c) ZKP BiH su oslobođeni optužbe , da su radnjama opisanim u izreci prvostepene presude počinili, i to optuženi Damir Nurkić krivično djelo Organizovani kriminal iz člana 250. stav 3. Krivičnog zakona KZ BiH, u vezi sa krivičnim djelom Neovlašteni promet opojnim drogama iz člana 195. stav 1. KZ BiH , a optuženi Savo Dragišić krivično djelo Organizovani kriminal iz člana 250. stav 4. Krivičnog zakona KZ BiH, u vezi sa krivičnim djelom Neovlašteni promet opojnim drogama iz člana 195. stav 1. KZ BiH.

2. Istom presudom, primjenom odredbi člana 74. KZ BiH optuženom Damiru Nurkiću , vraćeni su privremeno oduzeti predmeti, te je na osnovu člana 189. stav 1. Zakona o

krivičnom postupku Bosne i Hercegovine (u daljem tekstu: ZKP BiH), odlučeno da troškovi krivičnog postupka padaju na teret budžetskih sredstava.

3. Protiv navedene prvostepene presude žalbu je blagovremeno izjavilo Tužilaštvo Bosne i Hercegovine (u daljem tekstu: Tužilaštvo BiH/Tužilaštvo), kojom žalbom pobija presudu, zbog pogrešno i nepotpuno utvrđenog činjeničnog stanja, sa prijedlogom da Apelaciono vijeće Suda BiH žalbu uvaži, preinači pobijanu presudu ili je pak ukine i odredi održavanje pretresa.

4. Branilac optuženog Damira Nurkića, advokat Dino Hodžić, u zakonskom je roku dostavio odgovor na žalbu sa prijedlogom da Apelaciono vijeće Suda BiH odbije žalbu Tužilaštva BiH kao neosnovanu.

5. Branilac optuženog Sava Dragišića, advokat Senad Dupovac, također je dostavio odgovor na žalbu u zakonskom roku, sa prijedlogom da se žalba odbije kao neosnovana.

6. Na osnovu člana 304. ZKP BiH održana je javna sjednica vijeća Apelacionog odjeljenja dana 08.06.2020. godine, i to u prisustvu tužioca Tužilaštva BiH Olega Čavke, optuženog Damira Nurkića i njegovog branioca Dina Hodžića, te branioca optuženog Sava Dragišića, advokata Senada Dupovca, dok uredno obaviješteni optuženi Savo Dragišić nije pristupio.

7. Na javnoj sjednici vijeća tužilac je ukratko izložio sadržaj podnesene žalbe, ističući da u cjelosti ostaje kod istaknutih žalbenih prigovora, kao i prijedlogu iz podnesene žalbe. Tužilac je naglasio da je prvostepeni sud visoko postavio prag dokazivosti krivičnog djela, te smatra da su ponuđeni dokazi u konkretnom predmetu bili dovoljni da se može smatrati dokazanim krivično djelo na način kako je to navedeno u optužnici.

8. Branilac optuženog Damira Nurkića, advokat Dino Hodžić ukratko je izložio odgovor na žalbu, ukazujući da je problem ovog predmeta nedostatak kvaliteta dokaza Tužilaštva, što je prvostepeni sud po ocjeni odbrane vrlo jasno obrazložio, te je istakao da ostaje kod pismeno iznesenih navoda i prijedloga.

9. Optuženi Damir Nurkić saglasio se sa navodima svog branioca.

10. Branilac optuženog Sava Dragišića, advokat Senad Dupovac je istakao da ostaje kod pismenog odgovora na žalbu.

I. OPŠTA PITANJA

11. Prije obrazloženja za svaki istaknuti žalbeni prigovor, vijeće Apelacionog odjeljenja napominje da je obaveza žalioaca da u skladu sa odredbom iz člana 295. stav (1) tačke b) i

c) ZKP BiH u žalbi navede kako pravni osnov za pobijanje presude, tako i obrazloženje kojim potkrepljuje osnovanost istaknutog prigovora.

12. Budući da vijeće Apelacionog odjeljenja, na osnovu odredbe iz člana 306. ZKP BiH presudu ispituje samo u granicama žalbenih navoda, obaveza je podnosioca žalbe da žalbu sačini tako da ista može poslužiti kao osnova za ispitivanje presude.

13. U tom smislu, podnosilac žalbe mora konkretizovati žalbene osnove iz kojih pobija presudu, precizirati koji dio presude, dokaz ili postupak suda osporava, te navesti jasno i argumentovano obrazloženje kojim će potkrijepiti istaknuti prigovor.

14. Samo paušalno označavanje žalbenih osnova, jednako kao i ukazivanje na navodne nepravilnosti i propuste u toku prvostepenog postupka, bez preciziranja na koji žalbeni osnov se podnosilac žalbe poziva, nije valjana osnova za ispitivanje prvostepene presude, zbog čega Apelaciono vijeće neobrazložene i nejasne žalbene prigovore ne može smatrati osnovanim.

II. ŽALBENI OSNOVI U SKLADU SA ČLANOM 299. ZKP BIH: POGREŠNO ILI NEPOTPUNO UTVRĐENO ČINJENIČNO STANJE

1. Standardi za odlučivanje

15. Članom 299. ZKP BiH propisano je kad se presuda može pobijati zbog pogrešno ili nepotpuno utvrđenog činjeničnog stanja. Odlučne činjenice se utvrđuju neposredno pomoću dokaza ili posredno iz drugih činjenica (indicija ili kontrolnih činjenica). Samo one činjenice koje su presudom utvrđene mogu se smatrati da postoje, te bez obzira što odlučne činjenice postoje, uvijek se moraju izvući zaključci o njihovom postojanju. U suprotnom nema utvrđenog činjeničnog stanja (nepotpuno utvrđeno činjenično stanje). Ukoliko neka odlučna činjenica nije utvrđena onako kako je postojala u stvarnosti nekog događaja, onda postoji pogrešno utvrđeno činjenično stanje.

16. Prilikom utvrđivanja da li je zaključak prvostepenog suda bio opravdan Apelaciono vijeće, kreće od načela da se ne treba olako upuštati u narušavanje činjeničnog stanja koje je utvrdio prvostepeni sud. Apelaciono vijeće ima na umu, kao opšte načelo, da je zadatak da sasluša, provjeri i odmjeri dokaze izvedene na glavnom pretresu prvenstveno u diskrecionoj nadležnosti prvostepenog suda. Stoga Apelaciono vijeće mora iskazati određeno uvažavanje u pogledu činjeničnog stanja koje je utvrdio prvostepeni sud.

17. Ocjenu o tome da li je pogrešno utvrđeno činjenično stanje, Apelaciono vijeće će, s obzirom na granice ispitivanja presude određene odredbom člana 306. ZKP BiH, dati samo u odnosu na činjenice i utvrđenja na koja je Tužilaštvo žalbom ukazalo.

18. Apelaciono vijeće može vlastitim nalazom zamijeniti utvrđenje prvostepenog suda samo ako jedan objektivan sud koji presuđuje u činjeničnim pitanjima, ne bi mogao donijeti takvu presudu, kada dokazi na koje se oslanjao prvostepeni sud ne bi mogli biti prihvaćeni od strane bilo kojeg objektivnog suda ili kada je ocjena dokaza “potpuno pogrešna.”

2. Žalba Tužilaštva BiH

19. Osparavajući pravilnost utvrđenog činjeničnog stanja iz pobijane presude u žalbi se ističe da sud u pobijanoj presudi nije obrazlagao sadržaj provedenih dokaza, niti ih je dovodio u vezu sa drugim dokazima, naročito u dijelu suštine same odluke. Tužilaštvo tvrdi da iz dokaza proizilazi da je Damir Nurkić organizovao odlazak Mirnesa Dajdžića u Kraljevinu Švedsku, tako što mu je platio put do Republike Slovenije, dok je Savo Dragišić obezbijedio vozilo za put u Kraljevinu Švedsku, te isto dovezao u Republiku Sloveniju, gdje ga je Mirnes Dajdžić preuzeo, u kojem vozilu je već upakovana droga, sakrivena u ranije urgađeni “štek”, te u pratnji čistača Vladimira Jocića, Mirnes Dajdžić odlazi u Kraljevinu Švedsku, gdje su obojica lišena slobode i od istih je oduzeto više kilograma kokaina. Prvostepeni sud oslobodio je optužbe Damira Nurkića jer nema dokaza da je isti znao da će u vozilu biti skrivena droga u trenutku kada je Mirnesa Dajdžića uputio u Republiku Sloveniju, te Sava Dragišića oslobađa od optužbe zbog nedostatka dokaza o njegovom saznanju za opojnu drogu u vozilu, te da je ostvarivao komunikaciju sa drugim pripadnicima grupe, pri čemu prvostepeni sud, po ocjeni Tužilaštva, u potpunosti zanemaruje snagu nekih odlučnih činjenica, niti ih obrazlaže, kao što je ponašanje optuženih nakon lišenja slobode Mirnesa Dajdžića, kada se oba optužena ponašaju kao krivci. Tužilaštvo smatra da iskazi svjedoka Mirnesa Dajdžića i njegovog oca nisu neusaglašeni, pri čemu treba cijeniti da su njih dvojica godina razdvojeni, jer je Mirnes u zatvoru u Kraljevini Švedskoj, i nije mogao imati precizne informacije o tome šta Damir Nurkić govori njegovim roditeljima. U tom dijelu je Sud, po ocjeni Tužilaštva, trebao brižljivije cijeniti sadržaj pisama koja je Mirnes Dajdžić iz zatvora pisao ocu, te isti dovesti u vezu sa njegovim izjavama pred Sudom, švedskom tužiocu i policajcu, te Tužilaštvu BiH. Prvostepeni sud je također po ocjeni Tužilaštva propustio odgovoriti na pitanje zašto bi Damir Nurkić, u situaciji kada navodno pomaže Mirnesu Dajdžiću da se zaposli u Kraljevini Švedskoj, istom plaćao put do Republike Slovenije, te kako bi Damir Nurkić uopće mogao znati da će biti spremno vozilo u kojem se navodno nalaze antikviteti, i zašto Damir Nurkić nakon svega nudi pomoć Mirnesovim roditeljima. Činjenica da Nurkić traži od Mirnesovih roditelja da ne prijave nestanak sina, po ocjeni Tužilaštva, ukazuje na njegovu krivnju. Tužilaštvo je dalje navelo da prvostepeni sud iz nejasnih razloga ne prihvata dio iskaza

svjedoka Milane Mikić koji se odnosi na Savine razloge za odlazak u Sloveniju, iako je ista saputnik Sava Dragišića koja zajedno s njim i odlazi u Sloveniju. Činjenicu da je kod oca Sava Dragišića pronađen papirić sa imenom Dajdžić Mirnesa, kao navodnog kupca vozila Renault Laguna, kojeg će Savo predhodno odvesti u Sloveniju radi prodaje vozila, Tužilaštvo objašnjava kao pokušaj Sava Dragišića da zataška počinjenje krivičnog djela. Tužilaštvo smatra da je u ovom predmetu prvostepeni sud prag dokazivosti krivice podigao previsoko, jer je količina učestvovanja u djelu iz navodnog nehata, po mišljenju Tužilaštva nemoguća, pri čemu se zanemaruje činjenica da je Savo Dragišić u isto vrijeme, na sličan način, počinio krivično djelo u vezi sa narkoticima u Austriji.

3. Zaključak Apelacionog vijeća

20. Nasuprot tvrdnjama žalbe Tužilaštva BiH, Apelaciono vijeće nalazi da je prvostepeni sud u pobijanoj presudi potpuno i pravilno utvrdio sve relevantne činjenice, potrebne za odlučivanje u predmetnoj krivičnopravnoj stvari, te da je u potpunosti postupio u skladu sa odredbom člana 281. stav 2. ZKP-a BiH i savjesno ocijenio svaki dokaz pojedinačno i u vezi sa ostalim dokazima, i na osnovu takve ocjene izveo pravilan zaključak o nedokazanosti teze optužbe da su optuženi počinili krivično djelo na način opisan u izreci pobijane presude.

21. Krećući se u granicama žalbenih navoda, Apelaciono vijeće neće se baviti analizom dokaza u odnosu na nesporno utvrđene činjenice, već samo spornim pitanjem da li je ili nije dokazano učešće optuženih u radnjama opisanim u Optužnici Tužilaštva BiH, odnosno da li je dokazano da je optuženi Damir Nurkić postupao kao organizator grupe za organizovani kriminal, a optuženi Savo Dragišić kao pripadnik grupe za organizovani kriminal.

22. Predmetnom Optužnicom se optuženi Damir Nurkić tereti da je kao organizator grupe za organizovani kriminal u smislu člana 1. stav 20. KZ BiH, organizovao grupu kojoj su kao članovi pristupili optuženi Savo Dragišić zajedno sa Vladimirom Jocićem, Mirnesom Dajdžićem i Suadom Mujezinovićem, te organizovao prevoz opojne droge kokain (koja je Konvencijom o psihotropnim supstancama iz 1971. godine i Rješenjem o popisu opojnih droga /„Službeni list Republike Bosne i Hercegovine“ broj 2/92 i 13/94/ proglašena opojnom drogom, i čiji je promet zabranjen odredbama Zakona o proizvodnji i prometu opojnih droga /„Službeni list Republike Bosne i Hercegovine“ broj 2/92 i 13/94/, i Zakonom o sprečavanju i suzbijanju zloupotrebe opojnih droga /„Službeni glasnik Bosne i Hercegovine“ broj 8/06/) sa područja Republike Slovenije na područje Kraljevine Švedske

a radi dalje prodaje iste, dok je optuženom Savu Dragišiću stavljeno na teret da je kao pripadnik grupe za organizovani kriminal, po uputama Damira Nurkića, obezbijedio putničko motorno vozilo u kojem će pomenuta droga biti sakrivena i koje vozilo će odvesti u Sloveniju i predati Vladimiru Jociću za njemu poznati iznos novca.

23. Vijeće se slaže sa žalbenim navodima da je dokazima provedenim na glavnom pretresu¹ nesporno utvrđeno da je optuženi Damir Nurkić organizovao odlazak Mirnesa Dajdžića u Kraljevinu Švedsku i da mu je platio autobusku kartu do Ljubljane u Republici Sloveniji, gdje ga je čekalo lice Vladimir Jocić, u čijoj pratnji je Mirnes Dajdžić, predvođen vozilom kojim je upravljao Vladimir Jocić, dalje putovao vozilom Renault Laguna do Švedske, gdje su na ulasku u Kraljevinu Švedsku lišeni slobode, kada je u vozilu Renault Laguna kojim je upravljao Mirnes Dajdžić pronađeno i oduzeto 4 kg opojne droge kokain. Nesporno je utvrđeno i da je tokom tog putovanja Mirnes Dajdžić poslao 2 SMS poruke Damiru Nurkiću. Također, nesporno je utvrđeno i da je vozilo Renault Laguna kojim je Mirnes Dajdžić iz Republike Slovenije, prevezao opojnu drogu - kokain do Kraljevine Švedske, isto ovo vozilo prethodno do Maribora u R. Sloveniji dovezao Savo Dragišić².

24. Međutim, sve navedene činjenice same po sebi, niti dovedene u vezu sa ponašanjem optuženih nakon lišenja slobode Mirnesa Dajdžića i Vladimira Jocića u Kraljevini Švedskoj, ne daju dovoljno osnova da se van razumne sumnje može zaključiti da su optuženi u vrijeme, mjesto i na način kako to Tužilaštvo tvrdi optužnicom, počinili krivična djela koje im se stavljaju na teret. Naime dokazi provedeni na glavnom pretresu ne ukazuju ni na jednu drugu činjenicu koja može dovesti u vezu optužene Damira Nurkića i Sava Dragišića, sa opojnom drogom koju je kritične prilike vozilom prevezio Mirnes Dajdžić.

25. Dokazi na koje se Tužilaštvo poziva u žalbi, i to: iskazi svjedoka Mirnesa Dajdžića, Zijada Dajdžića i Milane Mikić, sami po sebi, niti dovedeni u vezu sa drugim provedenim dokazima, kako subjektivne tako i objektivne prirode, ne dokazuju da je Damir Nurkić znao i organizovao Mirnesa Dajdžića za prevoz opojne drog iz R. Slovenije do Kraljevine Švedske, i da je Savo Dragišić upravo u tu svrhu prevezao vozilo Renault Laguna do Maribora, niti postoji zatvoreni krug indicija koje bi nesumnjivo upućivale na jedini moguć zaključak da se događaj mogao desiti na taj opisani način.

¹ Iskazi svjedoka Anders Svensson, Mirnesa Dajdžića, Zijada Dajdžića, Milane Mikić, Amira Imamovića, Nermina Bandića, Gorana Tomića, Zvezdane Skeledžić, Irhada Kosa, Damira Nurkića, Presuda prvostepenog suda Helsinborg, Odjel II, broj predmeta B 5915-15 od 12.05.2016 godine

² Iskaz svjedoka Milane Mikić, Dopis Ministarstva unutrašnjih poslova, Republike Hrvatske o dostavljanju podataka broj 511-01-73/8-140/108-16 od 19.04.2016 godine

26. U tom pravcu je za ovo Vijeće potpuno prihvatljivo obrazloženje prvostepenog suda i data analiza provednih dokaza.

27. Prema iskazu svjedoka Mirnesa Dajdžića, po njegovu zahtjevu Damir Nurkić mu je našao posao u Švedskoj, uz molbu da iz Slovenije do Švedske treba preveze neke antikvitete, te mu je dao novac za put i uputio ga na lice Vladimir Jocić s kojim se svjedok trebao naći u Sloveniji. Tek tokom putovanja prema Švedskoj, Mirnes Dajdžić je od Vladimira Jocića saznao da se radi o prevozu opojne droge, koju mu Damir Nurkić nikada ranije nije pominjao. U pismima koje je Mirnes Dajdžić iz zatvora u Švedskoj pisao roditeljima, isti krivi Damira Nurkića za situaciju u kojoj se našao, što potvrđuje i njegov otac, Zijad Dajdžić, ali se očigledno radi samo o njegovom mišljenju, bez objektivne potvrde nekim dokazom. Osim toga, svjedok Zijad Dajdžić navodi i da ga je Damir Nurkić nakon što je Mirnes Dajdžić, lišen slobode u Švedskoj, kontaktirao i rekao da ne smije prijaviti nestanak sina nudeći mu finansijsku pomoć. Međutim, ovi svjedoci nisu imali saznanja, niti su mogli potvrditi činjenicu da je Damir Nurkić znao kako će Mirnes Dajdžić prevesti opojnu drogu iz Slovenije do Švedske, a što je pravilno cijenio prvostepeni sud, a u kom pravcu nema niti jedan dokaz.

28. Ovo vijeće saglasno je sa utvrđenjem prvostepenog suda da nije moguće samo na osnovu činjenica da je Damir Nurkić platio put Mirnesu Dajdžiću do R.Slovenije, te da je nakon što će Dajdžić Mirnes biti lišenja slobode u Kraljevini Švedskoj, odlazio kod njegovih roditelja u pratnji Vladimira Jocića, zahtjevajući da ne prijavljuju nestanak sina i nudeći im novčanu pomoć, pretpostaviti da je optuženi Damir Nurkić organizovao put Mirnesu Dajdžiću u namjeri da ovaj preveze opojnu drogu do Kraljevine Švedske. Posebno se ne može pretpostavljati da je Damir Nurkić bio u dogovoru ili bilo kakvom kontaktu sa Vladimirom Jocićem, koji je kritične prilike lišen slobode sa Mirnesom Dajdžićem, niti sa Savom Dragišićem, s obzirom da na ove okolnosti Sudu nije predočen niti jedan dokaz.

29. Tužilaštvo tvrdi da je Sud trebao dati odgovor na pitanja zašto je Nurkić uopšte platio put Mirnesu Dajdžiću do Slovenije, a potom nakon što je isti lišen slobode u Švedskoj, rekao njegovim roditeljima da ne prijavljuju nestanak sina, te im nudio pomoć. Međutim, Sud ovom prilikom ukazuje da se u konkretnom slučaju radi o dokazima koje je Tužilaštvo bilo u obavezi ponuditi Sudu kako bi isti imao mogućnost dati tražene odgovore, ne ostavljajući prostor za nagađanja i pretpostavke.

30. Same činjenice da je Damir Nurkić dao novac Mirnesu Dajdžiću za put do Slovenije, te ga dalje uputio da ide u Švedsku radi zaposlenja a kod činjenice da se radi o

dugogodišnjim prijateljima, da je Nurkiću bilo poznato da je Mirnes Dajdžić dugo vremena bio bez zaposlenja i bez novca, nije neobično za pretpostaviti ovakav odnos između dugogodišnjih prijatelja. Međutim navedene okolnosti same po sebi nisu dovoljne za zaključak van razumne sumnje da Damir Nurkić imao saznanja o opojnoj drogi koja je kasnije pronađena u vozilu kojim je upravljao Mirnes Dajdžić, a posebno se ne može tvrditi da je isti postupao kao organizator. Upravo na ove odlučne okolnosti su izostali dokazi Tužilaštva, te su ovakve tvrdnje ostale u sferi indicija bez valjane potvrde, zbog čega ne stoji navodi Tužilaštva da je Sud previsoko postavio prag dokazivosti izvršenja krivičnog djela.

31. Identičan zaključak vijeće je izvelo i u pogledu radnji koje se stavljaju na teret optuženom Savu Dragišiću. Činjenica da je Savo Dragišić odvezao vozilo Renault Laguna u Sloveniju, te isto predao određenom licu, u kojem vozilu je 5 dana kasnije, kod pokušaja ulaska Mirnesa Dajdžića u Švedsku pronađena opojna droga, nije dovoljna da se izvede zaključak da je optuženi Savo Dragišić imao učešća u izvršenju krivičnog djela .

32. U vezi sa navedenim, a krećući se u okviru žalbenih navoda, vijeće je cijenilo i iskaz svjedoka Milane Mikić, bivše djevojke optuženog Sava Dragišića, koja navodi da je kritične prilike išla u Sloveniju kako bi Savu povezla nazad u BiH, nakon što je isti u Mariboru predao svoje vozilo Renault Lagunu određenoj osobi radi prodaje. Prvostepeni sud nije prihvatio kao tačan ovaj dio njenog iskaza, uz obrazloženje da je svjedok samo prenijela informacije koje je saznala od Sava Dragišića o razlozima njegovog odlaska u Sloveniju te da nema neposredna saznanja o navedenom. Međutim, sve i da je prvostepeni sud prihvatio ovaj dio iskaza svjedoka, navedeno ne bi ništa bitno promijenilo kod utvrđenja činjeničnog stanja, jer ovaj svjedok osim informacije da je Savo prevezao vozilo u R. Sloveniju, koja radnja sama po sebi nije inkriminirajuća, nema niti jednu drugu informaciju relevantnu za dokazivanje navoda optužbe. Osim toga, uvidom u evidenciju prelaska državne granice, nesporno je utvrđeno da je Savo Dragišić kritične prilike, vozilom Renault Laguna prešao u R. Sloveniju, koju činjenicu i sam optuženi nije sporio, te ostaje nejasno zašto Tužilaštvo navedeno potencira žalbiom

33. Dakle, po uvjerenju ovog Vijeća izostali su dokazi Tužilaštva, da je Savo Dragišić kritične prilike postupao po uputama Damira Nurkića, da je znao da navedeno vozilo ima ugrađen poseban spremnik za krijumčarenje opojne droge i da za te potrebe vozilo prevozi u R. Sloveniju te predaje Vladimiru Jociću, za njemu poznat iznos novca, zbog čega nema

dokaza da je Savo Dragišić postupao kao pripadnik grupe za organizovani kriminal, na način kako mu se stavlja na teret optužnicom Tužilaštva.

34. Zbog svega navedenog, cijeneći sve okolnosti konkretnog slučaja u njihovoj sveukupnosti, ovo Vijeće, a kako je to pravilno utvrđeno i prvostepenom presudom, nije moglo van svake razumne sumnje utvrditi da su optuženi Damir Nurkić i Savo Dragišić počinili predmetno krivično djelo. Upravo iz navedenih razloga, rukovodeći se jednim od osnovnih načela krivičnog postupka „*in dubio pro reo*“, gdje u slučaju sumnje u pogledu postojanja činjenica koje čine obilježja krivičnog djela ili o kojima ovisi primjena neke odredbe krivičnog zakonodavstva, sud rješava presudom na način koji je povoljniji za optužene, Apelaciono vijeće je ocijenilo kao valjan stav prvostepenog suda da nije dokazano da su optuženi Damir Nurkić i Savo Dragišić počinili krivično djelo koje im se optužbom Tužilaštva stavlja na teret.

35. Zbog svega navedenog, a na osnovu odredbi člana 313. ZKP BiH, valjalo je odbiti žalbu Tužilaštva BiH kao neosnovanu i potvrditi prvostepenu presudu.

Zapisničar:

Pravni savjetnik

Mirela Karović

PREDSJEDNIK VIJEĆA

S U D I J A

dr. Dragomir Vukoje

POUKA O PRAVNOM LIJEKU: Protiv ove presude žalba nije dozvoljena.